

РЕШЕНИЕ

№ 1814

гр. София, 08.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. Ш-Б СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Теменужка Симеонова

Членове: Хрипсима К. Мъгърдичян
Десислава Ал. Алексиева

при участието на секретаря Михаела Огн. Митова като разгледа докладваното от Хрипсима К. Мъгърдичян Въззивно гражданско дело № 20211100514317 по описа за 2021 година

Производството е по чл. 258 и сл. от ГПК.

С решение от 10.09.2021 год., постановено по гр.дело №27592/2021 год. по описа на СРС, ГО, 33 с-в, е признато за установено по предявения по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК от „К.“ ЕООД срещу „Б.Е.Е.“ ООД иск с правно основание чл. 7, пар. 1, б. „б“ от Регламент /ЕО/ 261/2004, че ответникът дължи на ищеца сумата от **400 евро**, представляваща обезщетение за закъснял с повече от три часа полет от 12.07.2019 год. с направление Глазгоу – Бургас, за пътник Д.У., чието вземане е цедирано на ищеца, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 02.02.2021 год. до окончателното ѝ изплащане, за която сума е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.дело №6324/2021 год. по описа на СРС, ГО, 33 с-в и ответникът е осъден да заплати на ищеца на основание чл. 78, ал. 1 ГПК направените разноски в исковото производство в размер на 385 лв. и направените разноски в заповедното производство в размер на 325 лв.

Срещу решението е подадена в законоустановения срок по чл. 259, ал. 1 ГПК въззивна жалба от ответника „Б.Е.Е.“ ООД. Жалбоподателят поддържа, че не бил надлежно уведомен за извършената цесия. Съгласно чл. 99, ал. 3 ЗЗД, за да породи действие спрямо длъжника цесията трябва да му бъде съобщена от цедента /стария кредитор/. По делото липсвали доказателства, че Д.У. бил закупил билет с дестинация Глазгоу – Бургас с №****, както и че полетът бил пристигнал със закъснение повече от три часа – не били представени договор за пътуване, самолетен билет, данни за заплащане по договор за превоз. Ангажирани били

единствено потвърждение за резервация и бордна карта. Няма и данни относно разстоянието с оглед размер на претендираното обезщетение. Освен това ответникът бил авиокомпания, която извършвала само чартърни полети, при които самолетният полет бил част от туристически пакет, който включвал повече от един вид превоз, хотелско настаняване и други туристически услуги. Съгласно т. 2.2.5 от Тълкувателните насоки за Регламент /ЕО/ 261/2004 на Европейската комисия, които били задължителни и се прилагали като част от регламента, а и били приложимо право по настоящото дело, мултимодалните пътувания, включващи повече от един вид транспорт в рамките на един договор за превоз не били обхванати от регламента. В тази връзка ищецът трябвало да уточни какъв е вида на самолетния превоз, както и с кого е бил договорен същия – директно с ответника или с туристическа агенция. Ето защо моли обжалваното решение да бъде отменено, а искът – отхвърлен. Претендира и присъждането на направените разноски по делото.

Ответникът по жалбата „К.“ ЕООД счита, че решението на СРС следва да бъде потвърдено. Поддържа, че СРС бил обявил за безспорни между страните и ненуждаещи от доказване обстоятелствата, че са обвързани от процесния договор за въздушен превоз на пътници с полет №**** от летище Глазгоу до летище Бургас на 12.07.2019 год., че пътникът Д.У. се е явил на регистрационното гише на летище Глазгоу съгласно указания от превозвача час, а ако такъв не е обявен – поне 45 минути преди обявения час за излитане, че е налице закъснение на полета повече от три часа при достигане на крайната му дестинация, както и че налице договор за цесия за процесното вземане, за което ответникът бил уведомен. В частност не бил налице повече от един транспорт, т.е. мултимодално пътуване. Тълкувателните насоки за Регламент /ЕО/ 261/2004 на Европейската комисия – т. 2.2.5 не разпределяли по какъвто и да е начин доказателствена тежест на пътника за установяване наличието на мултимодално пътуване. Освен това т. 2.2.6 от насоките разграничавали мултимодалното пътуване и пакетната туристическа услуга. В чл. 3, пар.6 и съображение 16 от регламента било посочено, че той се прилага за полети в рамките на пакетна екскурзия, освен когато тя се отменя по причини, различни от отмяната на полета. Съответно пътниците имали права както във връзка с организатора на пакетното пътуване, така и във връзка с опериращия въздушен превозвач съгласно регламента. Претендира и присъждането на направените разноски по делото.

Софийски градски съд, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, намира за установено следното:

Предявен е за разглеждане по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК иск с правно основание чл. 7, § 1, б. „б“ от Регламент /ЕО/ 261/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 11.02.2004 г. относно създаване на общи правила за обезщетяване и помощ на пътниците при отказан достъп на борда и отмяна или голямо закъснение на полети, и за отмяна на Регламент /ЕИО/ №295/91 /в сила от 17.02.2005 г./.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите

въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав приема, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо. Не е допуснато и нарушение на императивни материални норми.

Решението е и правилно, като на основание чл. 272 ГПК въззивният състав препраща към мотивите, изложени от СРС. Независимо от това и във връзка с доводите във въззивната жалба е необходимо да се добави и следното:

Установено е въз основа на съвкупната преценка на писмените доказателства по делото – потвърждение за резервация и бордна карта и признанията на ответника, обективирани в писмения отговор на исковата молба, които при преценката им по реда на чл. 175 ГПК въззивният съд приема, че отговарят на истината, че Д.У. и ответното дружество са били обвързани от договор за въздушен превоз за полет №**** от летище Глазгоу до летище Бургас /като разстоянието между двете летища е над 1 500 км. – виж и <https://bg.utc.city/3355604-1589444/>, определен за изпълнение по разписание на 11.07.2019 год., с час на излитане 18.50 ч. и пристигане на 12.07.2019 год., в 00.50 ч., че Д.У. е изправна страна по договора, както и че полетът е пристигнал със закъснение повече от три часа – на 12.07.2019 год., в 08.20 ч.

Настоящият съдебен състав приема, че по отношение на процесното правоотношение е приложим Регламент /ЕО/ 261/2004, съгласно чл. 1 и 19 от същия. В разпоредбите на чл. 5 – 8 от Регламента са предвидени правата на пътниците при закъснение и отмяна на въздушен полет, когато последният има начална или крайна точна летище на територията на Европейския съюз, какъвто и превозът, осъществен от ответника. Несъмнено е, че ответното дружество се явява „опериращ въздушен превозвач“ по смисъла на дефиницията, съдържаща се в чл. 2, б. „б“ от Регламента – въздушен превозвач, който изпълнява или има намерение да изпълнява полет съгласно договор с пътник или от името на друго лице, юридическо или физическо, имащо договор с този пътник.

По отправено преюдициално запитване във връзка с приложението на Регламент /ЕО/ №261/2004, СЕС се е произнесъл с решение от 19.11.2009 г. по съединени дела С-402/2007 и С-403/2007, с което е дал задължително тълкуване /чл. 633 ГПК/, че членове 5, 6 и 7 от Регламента трябва се прилагат в смисъл, че пътниците на закъснели полети може да се приравнят на пътниците на отменени полети за целите на прилагането на правото на обезщетение и че същите имат правата по чл. 7 от Регламента, когато поради закъснение на полет претърпяват загуба на време, равна на или по-голяма от три часа /в смисъла, че са достигнали до своя краен пункт на пристигане три или повече часа след определения от превозвача час на пристигане о разписание/.

Неоснователно се явява възражението на жалбоподателя /ответника/, че по делото не е доказано, че пътникът Д.У. се е явил на гишето за регистрация посредством представянето на бордна карта, поради следните съображения:

Списъкът на имената на пътниците и означение на местата – от къде и за къде пътуват, е документ, който трябва да се намира на борда на всяко въздухоплавателното средство,

изпълняващо международни полети /виж чл. 29, б. „f“ от Конвенцията за международно гражданско въздухоплаване, подписана в Чикаго на 07.12.1944 год., ратифицирана с Указ № 596 от 04.08.1966 год. на Президиума на НС за присъединяване – ДВ, бр. 62 от 09.08.1966 год., както и чл. 30, ал. 1, т. 8 от Закона за гражданското въздухоплаване/. В частност липсват твърдения, че не е бил съставен списък на пътниците в самолета, с който е бил осъществен процесния полет. При това положение и след като въздушният превозвач е качил на борда на самолета си пътници с потвърдена резервация за процесния полет и ги е превозил до крайния пункт на пристигане, какъвто е и настоящия случай, то тези пътници /т.е. и Д.У./ са се съобразили с изискването да се представят на гишето за регистрация преди този полет. Следователно и като е достигнал крайния пункт на пристигане със закъснение от три или повече часа, Д.У. има право на обезщетение за това закъснение по силата на Регламент № 261/2004, без да трябва за тази цел да представя бордната си карта или други документи, удостоверяващи нейното представяне в определения срок на гишето за регистрация на закъснелия полет. Ответникът нито твърди, нито установява в частност, че пътник с посочените имена не е бил превозван чрез процесния полет, а доказателствената тежест в тази насока е била негова – в този смисъл е задължителното тълкуване на СЕС по дело С-756/18.

На следващо място следва да се посочи, че прехвърлянето на вземания и задължения е уредено в нормите на чл. 99 – чл. 102 ЗЗД. Съответно цесията е договор, с който кредиторът на едно вземане – цедент, го прехвърля на трето лице – цесионер, като последният разполага с правото да го събере от длъжника. Предмет на същата несъмнено могат да бъдат вземания /действителни/, които имат имуществен характер /каквито са и процесните/. Длъжникът по вземането не е страна по цесията. В закона липсва изискване за форма за действителност на цесията. Цесионерът придобива вземането в състоянието, в което то се е намирало в момента на сключването на договора. Заедно с вземането върху цесионера по силата на закона преминават и всички акцесорни права /освен ако е уговорено противното/. Обстоятелството, че цесията засяга интересите както на страните по договора, така и на трето лице – длъжника, налага извършването на допълнително действие – съобщаване на длъжника за цесията съгласно чл. 99, ал. 3 и 4 ЗЗД. Съобщението е едностранно изявление, с което длъжникът се известява, че вземането на неговия кредитор е прехвърлено на нов кредитор. То е неформално и за да породи действие трябва да бъде извършено от стария кредитор /цедента/ – чл. 99, ал. 3 ЗЗД. Само това уведомяване ще създаде достатъчна сигурност за длъжника за извършената замяна на стария му кредитор с нов и ще обезпечи точното изпълнение на задълженията му, т.е. изпълнение спрямо лице, което е легитимирано по смисъла на чл. 75, ал. 1 ЗЗД, като по силата на принципа на свободата на договарянето /чл. 9 ЗЗД/ няма пречка старият кредитор да упълномощи новия кредитор за извършване на уведомлението за цесията – това упълномощаване не противоречи на целта на разпоредбите на чл. 99, ал. 3 и 4 ЗЗД. Получаването от длъжника на уведомлението за извършената цесия в хода на исковото производство е факт, който е от значение за спорното право и поради това следва да бъде съобразен при решаването на делото, с оглед императивното правило на чл. 235, ал. 3 ГПК /виж Тълкувателно решение № 142-7 от

11.11.1954, г., ОСГК, както и Решение № 123 от 24.06.2009 г. на ВКС по т. д. № 12/2009 г., II т. о., ТК, Решение № 137 от 02.06.2015 г. на ВКС по гр. д. № 5759/2014 г., III т. о., ГК, Решение № 156 от 30.11.2015 г. на ВКС по т. д. №2639/2014 г., II т. о., ТК и Решение № 78 от 09.07.2014 г. на ВКС по т. д. №2352/2013 г., II т. о., ТК/.

По делото е установено, че на 29.12.2020 год. между Д.У. и ответното дружество е бил сключен договор за прехвърляне на вземания /цесия/, които за предмет процесното вземане /за обезщетение за закъснял полет №**** Глазгоу – Бургас/. Доказано е също така, че цедентът /старият кредитор/ е упълномощил ответника да уведоми длъжника „Б.Е.Е.“ ООД за извършената цесия. Уведомлението за прехвърляне на процесното вземане на цедента /стария кредитор/, чрез неговия пълномощник /ответника/, е приложено към исковата молба, преписи от които са били надлежно връчени на „Б.Е.Е.“ ООД на 02.06.2021 год. Следователно настоящият съдебен състав приема, че цесията има действие за ответника.

Неоснователно е и възражението на жалбоподателя, че извършената от него услуга по въздушен превоз е част от пакет услуги, предоставени от туристическа агенция, поради което е налице мултимодално пътуване, в който случай не следва да се прилага Регламент /ЕО/ №261/2004. Според т. 2.2.5 и раздел 6 от Тълкувателните насоки за Регламент /ЕО/ №261/2004, мултимодалните пътувания, включвай използване на няколко вида транспорт по време на придвижването по маршрута до крайната дестинация, не са обхванати от регламента. Ответникът, чиято е била доказателствената тежест, не е ангажирал каквито и да било доказателства, че процесният полет е част от мултимодално пътуване, а чартърният му характер, сам по себе си, не обуславя различен извод. Ищецът няма задължение да доказва наличието на договор с туристическа агенция и неговото съдържание. Отделно от това следва да се посочи, че по отправено преюдициално запитване във връзка с приложението на Регламент /ЕО/ №261/2004, СЕС се е произнесъл с решение от 26.03.2020 год. по дело С-215/18, с което е дал задължително тълкуване, че Регламентът трябва да се тълкува в смисъл, че пътникът на полет, закъснял с три часа или повече, има право да предяви иск за обезщетение на основание членове 6 и 7 от този регламент срещу опериращия въздушен превозвач дори ако между пътника и този въздушен превозвач няма сключен договор, а полетът е част от пакетно туристическо пътуване, което попада в обхвата на на Директива 90/314/ЕИО на Съвета от 13 юни 1990 година относно пакетните туристически пътувания, пакетните туристически ваканции и пакетните туристически обиколки.

Следователно и доколкото в частност е несъмнено, че процесният полет е бил изпълнен с повече от три часа закъснение, то ищецът се легитимира като кредитор на претендираното вземане по чл. 7, пар. 1, б. „б“ от Регламента в размер на 400 евро, поради което и релевираната претенция се явява основателна, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК до окончателното изплащане – чл. 422, ал. 1 ГПК, както законосъобразно е приел и първоинстанционният съд.

Ето защо въззивната жалба следва да бъде оставена без уважение, а решението на СРС –

потвърдено, като правилно.

По отношение на разноските:

При този изход на спора жалбоподателят няма право на разноски.

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК жалбоподателят /ответникът/ следва да бъде осъден да заплати на ищеца действително направените от него разноски във въззивното производство за възнаграждение за един адвокат в размер на 360 лв. /с ДДС/.

На основание чл. 280, ал. 3 ГПК настоящото решение не подлежи на касационно обжалване.

Предвид изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решението от 10.09.2021 год., постановено по гр.дело №27592/2021 год. по описа на СРС, ГО, 33 с-в.

ОСЪЖДА „Б.Е.Е.“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул.“****”, да заплати на „К.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.София, ж.к.“Иван Вазов“, ул.“****”, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК направените разноски във въззивното производство за възнаграждение за един адвокат в размер на 360 лв. /с ДДС/.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____